

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214010093
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214010093.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci proti obžalovanému Y. I. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmena d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20.06.2018, č. k. 4T/26/2014 - 193 na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.3.2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Y. I., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda zo dňa 20.06.2018, č. k. 4T/26/2014 - 193 uznal obžalovaného Y. I. za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmena d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. dňa 29. augusta 2013 v čase o 14.14 hod. v meste Dunajská Streda po ceste II/507 viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky AUDI A3, evidenčného čísla DS-453EI, kde bol riadne zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI Dunajská Streda kvôli prekročeniu rýchlosti v obci o 45 km/h, s laserovým meračom rýchlosti (Trucam) bola mu nameraná rýchlosť jazdy 95 km/h, pričom mu bola uložená bloková pokuta vo výške 100,- Eur, ktorú zaplatil na mieste, následne pokračoval ďalej v jazde, avšak na útvare ODI OR PZ Dunajská Streda pri nahrávaní priestupku na kartu vodiča I. bolo zistené, že menovaný má Okresným súdom Dunajská Streda pod číslom 1T/126/2012-224 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 60 mesiacov, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05.09.2012,

2. dňa 17. septembra 2013 v čase o 20.45 hod. v Dunajskej Strede po Povodskej ceste pri železničnom priecestí v smere z obce Povoda do centra mesta napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/126/2012 zo dňa 05.09.2012 právoplatného dňa 05.09.2012 uložený okrem iného i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 60 mesiacov plynúci od 05.09.2012 viedol osobné motorové vozidlo zn. Audi A3, evidenčného čísla DS-453EI, pri čom bol prichytený policajnou hliadkou.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 odsek 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace so zaradením pre jeho výkon trestu podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ukložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 (tri) roky.

K výroku o vine obžalovaného okresný súd uviedol:

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.06.2018 obžalovaný Y. I. v zmysle § 257 odsek 1 Trestného poriadku v oboch skutkoch urobil vyhlásenie tak, že po poučení o jeho právach vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobách a ľutuje svojho konania. Obžalovaný na kladené otázky v zmysle § 333 ods. 3 písmeno c), d), f), g), h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Po vyhlásení obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobách prokurátor žiadal takéto vyhlásenie obžalovaného prijať.

Prvostupňový súd vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobách prijal uznesením a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutkov uvedených v obžalobách sa nevykoná. Prvostupňový súd mal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov, spáchanie ktorých mu obžaloby kladú za vinu. Skutok obžalovaného ako po objektívnej tak i po subjektívnej stránke naplňuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a preto ho súd zo spáchania tohto skutku uznal v celom rozsahu vinným.

K výroku o treste okresný súd uviedol:

Z odpisu registra trestov prvostupňový súd zistil, že obžalovaný v minulosti bol jedenkrát súdne trestaný a to rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/126/2012 zo dňa 05.09.2012, právoplatným 05.09.2012 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody 2 roky so skúšobnou dobou v trvaní 5 rokov do 05.09.2017 ako i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov.

Na strane obžalovaného súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Obžalovaný má teda rovnováhu priťažujúcej a poľahčujúcej okolnosti podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona. Ku spáchaniu skutkov obžalovaným došlo dňa 29.08.2013 a 17.09.2013, teda v čase plynutia skúšobnej doby jeho predchádzajúceho podmieneného odsúdenia podľa rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/126/2012, keďže skúšobná doba obžalovanému začala plynúť 05.09.2012. Obžalovaný bol až do 05.09.2017 v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, pričom z horeuvedených vyplýva, že obidva skutky spáchal počas skúšobnej doby.

Prvostupňový súd preto obžalovanému podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace a obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody na výkon tohto trestu podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 3 roky. Takýto trest prvostupňový súd pre obžalovaného považoval za primeraný a zákonu zodpovedajúci. V žiadnom prípade sa nemohol stotožniť s tvrdením obhajoby, pri ktorom obhajca obžalovaného navrhol uložiť obžalovanému primeraný peňažný trest, resp. upustiť od potrestania vzhľadom na dlhý časový úsek medzi spáchaním skutkov a vyhlásením rozsudku. Je pravdou, že skutky obžalovaným boli spáchané v roku 2013, k vyhláseniu rozsudku došlo až 20.06.2018, teda po uplynutí takmer 5 rokov. Z obsahu spisu však jednoznačne vyplýva, že prieťahy v konaní boli zapríčinené výlučne samotným obžalovaným, ktorý sa viacnásobne nedostavil na hlavné pojednávania, neúčast' z hlavných pojednávanií ospravedlnil hlavne z rodinných dôvodov, od začatia trestného konania po podaní obžalôb zmenil aj svojho obhajcu, teda dĺžku trvania trestného konania nemožno pripísať na zavinenie súdu, ale samotné prieťahy v konaní boli zapríčinené výlučne obžalovaným. Preto bol prvostupňový súd toho názoru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pre obžalovaného, ktoré skutky spáchal počas plynutia skúšobnej doby jeho predchádzajúceho podmieneného odsúdenia je zákonu zodpovedajúce. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Petra Volocha v zákonnej lehote odvolanie (č. l. 187), ktoré následne odôvodnil na č. l. 201 - 205.

V písomne odôvodnenom odvolaní obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že v jeho prípade prichádzalo do úvahy okrem jednej poľahčujúcej okolnosti, ktorú mu súd priznal, použitie ďalších poľahčujúcich okolností nakoľko obe svoje jazdy autom v dňoch 29.08.2013 a 17.09.2013 uskutočnil z toho dôvodu, že matka jeho maloletého syna J. I., ktorý mal v tom čase X roky a mával v tom čase veľké zdravotné problémy, pričom absolvoval aj operáciu uší, mu volala, že synček má veľké bolesti, plače, nevedia čo s ním a aby obžalovaný rýchlo prišiel k nim. Za takýchto okolností v stave núdze a v obrovskom strachu o svojho synčeka v uvedených dňoch na zavolanie a naliehanie jeho matky sadol do auta, aby za nimi prišiel, aby v prípade potreby mohol zaviezť syna do nemocnice. Uvedené skutočnosti tak naplňajú podľa obžalovaného nasledujúce poľahčujúce okolnosti:

- podľa § 36 písm. a) Trestného zákona - páchatel' spáchal trestný čin v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení - ako otec jednoducho a ľudsky snád' pochopiteľne podľahol silnému citovému rozrušeniu, spočívajúcemu v strachu o svojho malého syna. Takéto citové rozrušenie pokladá za ospravedlniteľné,
- podľa § 36 písm. f) Trestného zákona - páchatel' spáchal trestný čin pod vplyvom hrozby alebo nátlaku - konal pod vplyvom hrozby, ktorá vyplývala z vážneho zdravotného stavu jeho syna,
- podľa § 36 písm. g) Trestného zákona - páchatel' spáchal trestný čin v dôsledku núdze, ktorú si sám nespôsobil - konal v dôsledku núdze, ktorá vyplývala z vážneho zdravotného stavu jeho syna, ktorý obžalovaný sám nespôsobil,

- podľa § 36 písm. h) Trestného zákona - páchatel' spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil - tiesnivé rodinné a osobné pomery, pod vplyvom ktorých uskutočnil predmetné jazdy autom, spočívajúci v zdravotnom stave jeho syna,
- podľa § 36 písm. h) Trestného zákona - páchatel' spáchal trestný čin, odvracajúc útok alebo iné nebezpečenstvo alebo konajúc za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu, ale konal bez toho, že by boli celkom splnené podmienky nutnej obrany, krajnej núdze, výkonu práva a povinnosti alebo súhlasu poškodeného, oprávneného použitia zbrane, dovoleného rizika alebo plnenia úloh agenta - daný stav sa blížil stavu krajnej núdze, keď sa autom ponáhal za synčekom, aby ho v prípade potreby mohol odviezť do nemocnice, alebo mu inak vyhľadať pomoc.

Súd prvého stupňa tak pri ukladaní trestu neprihliadol na vyššie uvedené poľahčujúce okolnosti a na skutočnosť, že v jeho prípade tak výrazne prevažuje pomer poľahčujúcich okolností.

Svojím vyhlásením o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku podstatným spôsobom napomohol súdu, pri objasňovaní svojej trestnej činnosti a zásadným spôsobom tak uľahčil výkon spravodlivosti. Okresný súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal možnosť pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Okresný súd Dunajská Streda pri svojom rozhodovaní o výške jemu uloženého trestu tak v plnom rozsahu neprihliadol na jeho vyhlásenie o vine a nepristúpil k uloženiu trestu v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR na základe analógie za rovnakých podmienok ako pri schválení dohody o vine a treste, teda neuložil mu miernejší, pre neho výhodnejší trest. Preto žiadal Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, aby pri rozhodovaní o jeho odvolaní prihliadol k predmetnému Stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017 a zväžil uloženie podmieneného trestu.

Poukázal aj na značný časový odstup od spáchania predmetných skutkov, ktorých som sa dopustil v dňoch 29.08.2013 a 17.09.2013, teda pred piatimi rokmi, počas ktorého dlhého obdobia obžalovaný viedol absolútne bezúhonný a usporiadaný život, žiadneho trestného činu alebo iného nezákonného konania sa odvedy nedopustil, riadne pracuje v závode AUDI v Győri, kde denne dochádza, pričom táto práca ho baví a napína, stará sa popritom o svojho syna J., ktorý čoskoro oslávi X rokov, má s ním výborný vzťah a trávi s ním veľa času. Jeho syn je už vo veku, keď ku nemu ako k otcovi vzhliada, je preňho pozitívnym osobnostným vzorom, teší sa na stretnutia s ním a vytrhnutie obžalovaného z jeho života, hoci aj na obdobie 4 mesiacov, na ktoré ho odsúdil súd prvého stupňa, by bral veľmi citlivo a bolestivo, takže rozsudok súdu prvého stupňa by v prípade jeho právoplatnosti zbytočne a bolestivo zasiahol aj jeho malého syna.

Domnieva sa preto, že spôsobom svojho života za uplynulých 5 rokov preukázal, že sa polepšil a je platným členom spoločnosti, riadne si plniacim všetky svoje spoločenské úlohy a povinnosti ako otec maloletého syna, ako mladý muž, chystajúci sa založiť si rodinu, a aj ako pracujúci človek, prospievajúci svojou prácou a platením daní k rozvoju spoločnosti. Má pritom za to, že prioritnou úlohou trestu v rámci trestného práva je zabezpečiť nápravu páchatel'a a nie vykonanie akejkoľvek odplaty za spôsobené skutky. Jeho spôsob života v uplynulých 5 rokoch pritom dokazuje, že sa už napravil a na jeho nápravu preto nie je potrebný výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, hoci aj v trvaní 4 mesiacov.

Takýto nepodmienečný trest odňatia slobody je zbytočne represívny a drakonický, uprednostňujúci represiu a odplatu pred jeho skutočným zmyslom a významom - nápravou páchatel'a, zbytočne postihujúci aj ďalšie osoby - jeho maloletého syna J., jeho priateľku, ohrozuje už jeho vybudovanú pozíciu na trhu práce, keď v dôsledku nepodmienečného výkonu trestu odňatia slobody príde o svoje zamestnanie v spoločnosti AUDI v Győri, so všetkými negatívnymi sociálnymi dopadmi z toho vyplývajúcimi. Domnieva sa preto, že na naplnenie účelu trestu v jeho prípade plne postačuje buď primeraný peňažný trest alebo výchovný trest odňatia slobody s jeho podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, podľa § 321 ods. 1 písm. e) a § 321 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v jeho výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o jeho treste tak, že mu uloží primeraný peňažný trest alebo výchovný trest odňatia slobody s jeho podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu. Alternatívne žiadal, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby,

alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd po vykonanom verejnom zasadnutí dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a preto ho zamietol.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k trestu dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho trestnú minulosť, ako aj všetky ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu a s odôvodnením prvostupňového súdu sa krajský súd plne stotožňuje.

V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd dostatočne vyhodnotil na základe akých skutočností dospel k ustáleniu rozsahu priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností pričom správne v tomto smere aplikoval jednu poľahčujúcu okolnosť a sice, že sa v konaní pred súdom k spáchaniu trestných činov priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a jednu priťažujúcu okolnosť - že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona).

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom obhajoby, vyjadreným v odôvodnení odvolania, že bolo možné obžalovanému priznať ďalšie poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. a), písm. f), písm. g), písm. h), písm. h) Trestného zákona.

Obžalovaným uvedený dôvod, prečo viedol motorové vozidlo počas súdom uloženého zákazu viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, teda že „v uvedených dňoch na zavolanie a naliehanie jeho matky sadol do auta, aby za nimi prišiel, aby v prípade potreby mohol zaviezť syna do nemocnice“, v kontexte vykonaného dokazovania nevyznieva dôveryhodne, ale ako výhovorka s cieľom zľahčiť protiprávne konanie obžalovaného.

Ak by aj stav jeho syna vyžadoval náhlu lekársku pomoc, bolo by na mieste privolanie rýchlej zdravotníckej pomoci a nie vyčkávanie na to, kým sa k nim dostaví otec na aute a následne ho zavezie do nemocnice. Ak obžalovaný chcel byť pri svojom synovi, mohol vzhľadom na uložený súdny zákaz použiť iný prostriedok na prepravu. Preto nie je na mieste priznanie ani jednej z poľahčujúcich okolností uvádzaných obhajobou.

Vo vzťahu k neaplikovaniu stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 použitím analógie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, prvostupňovým súdom po tom, čo obžalovaný urobil vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, ktoré prvostupňový súd uznesením prijal, odvolací súd uvádza, že okrem toho že aplikácia mimoriadneho zníženia dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle predmetného stanoviska je možnosťou a nie povinnosťou súdu, tak v danom prípade takéto zníženie dolnej hranice trestnej sadzby ani vôbec neprichádzalo do úvahy, nakoľko trestná sadzba v tomto prípade je v zmysle § 348 ods. 1 Trestného zákona „0 (nula) až 2 (dva) roky“, a teda nie je akú dolnú hranicu trestnej sadzby znižovať.

Nebolo možné zo strany Okresného súdu uložiť obžalovanému ani podmienený trest odňatia slobody, tak ako na to správne poukázal prvostupňový súd, nakoľko obžalovaný spáchal tento úmyselný trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a teda podmienený odklad výkonu trestu neumožňuje ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona.

Čo sa týka uloženia iného alternatívneho trestu, vzhľadom na značný odstup času od spáchania skutku a na negatívny vplyv trestu na rodinu obžalovaného, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že prieťahy v konaní boli zapríčinené výlučne obštrukčným konaním samotného obžalovaného a v takomto prípade nedochádza k zníženiu nebezpečnosti spáchaného skutku zo strany obžalovaného.

Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že správanie sa obžalovaného v odvolacom konaní nasvedčuje tomu, že namiesto kritického postoja k svojmu protiprávnemu konaniu v minulosti, pokračoval po svojom obštrukčnom správaní sa na súde prvého stupňa (keď muselo byť hlavné pojednávanie odročené až 21 krát prevažne z viny obžalovaného), v obštrukčnom správaní aj na súde druhého stupňa, keď súdu najskôr predložil potvrdenie o tom, že sa zo zdravotných dôvodov nemôže dostaviť na verejné zasadnutie, ku ktorému sa lekárka, ktorá mala takéto potvrdenie údajne vystaviť, vyjadrila, že žiadne takéto potvrdenie obžalovanému nevystavovala, čo obžalovaný na verejnom zasadnutí vysvetľoval ako „omyl“ a následne sa pokúsil docieľiť odročenie verejného zasadnutia tým, že nerozumie po slovensky a žiada tlmočníka z a do jazyka maďarského, hoci takéhoto tlmočníka na súde prvého stupňa ani v

prípravnom konaní nepotreboval. Odvolací súd však tlmočníka opatrením pribral ihneď a pokračoval vo verejnom zasadnutí.

Ani odvolací súd nepovažoval za dostatočné na nápravu páchatel'a uloženie akéhokoľvek iného alternatívneho trestu nespojeného s odňatím slobody, nakoľko by nespĺňalo ani individuálnu ani generálnu prevenciu a trest uložený súdom prvého stupňa považuje za primeraný a spravodlivý.

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.